

POSTNO GLASNIK

Stanovsko in strokovno glasilo Zveze poštne organizacij za Slovenijo v Ljubljani.

Izhaja 1. in 15. v mesecu. — Cena 24 dinarjev na leto. Naročnina se vnaprej plačuje. — Oglasi po dogovoru. — Poštnina plačana v gotovini.

Rokopise na uredništvo „Poštnega Glasnika“ v Ljubljani. Reklamacije, oglase in drugo pa na upravništvo lista. Rokopisi se ne vračajo.

Letnik III.

V Ljubljani, dne 15. avgusta 1923.

16. številka

Preizkušnje.

Ravnokar minuli dogodki so nam pokazali, koliko so vredne naše organizacije. Priznajmo si kar odkrito, da so prav za nič in po principu, po katerem so sestavljene, tudi boljše biti ne morejo.

Vsepovsod se je do sedaj v praktičnem življenju izkazalo, da pride gospodarstvo, kjer gospodari in komandira več glav, prej ali slej na kant. Tudi vojska ima enotno vodstvo, enotni generalni štab. In naša vojska — naša organizacija ima toliko generalnih štabov, kolikor je službenih kategorij v poštni stroki. Vsak dela za sebe po svoji glavi, vsak odloča za se, vsak vodi svoje člane po svojih potih. Enotnosti ni. In zato smo izgubili bitko, predno se je pričela.

Pa kažemo dostikrat tja preko na Srbijance in jim predbacivamo, da je njihova organizacija za nič. In danes lahko rečemo, da je vsaj za sto odstotkov boljša od naše. Oni so rekli, da ne gredo v štrajk — in pri tem je ostalo. Nikdo ni skomignil! Ako bi bili pa rekli: mi bomo štrajkali, bi se bilo to gotovo zgodilo, ker bi bila ta beseda izzvenela iz enih ust. Diktiralo bi se bilo! In v organizaciji je preudarjena in v posvetovanju sklenjena diktatura dobra, da celo potrebna.

Zato si kar vsi trkajmo na prsa »mea culpa«. Ne obsojajmo prav nikogar, ker krivi smo vsi! Dosti smo imeli časa, dosti se je svetovalo, predlagalo in dokazovalo o potrebi reorganizacije naše lepe armade, zahtevalo centralizacijo po avstrijskem ali srbsk. vzorcu, pa tega nismo hoteli. Bali smo se drug drugega in drug drugemu nismo zaupali. In kaj imamo od tega — velik fiasko, ki pa je bil po mojem mnenju potreben. Spametovalo nas bo to svarilo.

Še je čas, da popravimo, kar smo zagrešili — ampak takoj na delo! Vrzimo vse sedanje ozkosrčne vezi raz sebe, proč z licemerstvom! Vse moči skupaj, pa naj bo to Savel ali Pavel, v enotno organizacijo! To željo so izrazili tudi naši tovariši iz beograjskega Saveza, dali so nam ravno o pravem času dober nasvet. Realizirajmo sklep zadnjega občnega zbora Zveze in hitro na delo. Vse skupaj, komur je v resnici na stvari! Padejo pa naj osebnosti, za te v organizaciji ne sme biti prostora. Vsak tak poizkus se mora v kali udušiti.

Kdor pa se te nove akcije noče udeležiti, naj ostane kjer je! Prosili ne bomo nikogar. Našli pa bomo sredstva, da nam taki elementi nikdar ne bodo delali zgage.

Zadnja preizkušnja to zahteva! Puške ne v koruzo — pod nobenim pogojem, posebno sedaj ne, ko se sestavlja pravilnik za poštno stroko, pri katerem moramo sodelovati. Zahtevamo tudi specijelno pragmatiko za našo stroko, slično železničarski. Če bo v teh važnih momentih naša organizacija razbita in brez moči, tedaj je

vsak uspeh že vnaprej izključen. Zatorej tovariši in tovarišice vseh kategorij, skupaj v enotno fronto v doseg našega smotra!

Poštni kongres.

(Dalje in konec.)

Če bi mi ustavili naš list le za en mesec, bi izgubili nebroj članov. Še tako, kolikor mogoče redno izdajamo list in vrhu tega pisмено obveščamo večje centre o poteku sej in posvetovanj, nam očitajo člani, da jih premalo informiramo. Vsaka pokrajina ima veliko drobnarij, ki gotovo ne zanimajo tovarišev v drugih pokrajinah, a jih je vendar treba priobčevati, ako hočemo, da so naši člani pravilno orijentirani. Mislimo na poročila o poteku občnih zborov in sej, ne pa na osebne napade, ki so se zadnje čase prikradli v naš list in ki bodo menda sedaj za vedno izginili. Istočasno pa je treba povzdigniti osrednje glasilo. Ni prav, da je v področju našega ravnateljstva le par naročnikov na savezno glasilo. Še manj prav pa je, da iz province nihče ne dopisuje in morajo vse članke skovati v Beogradu naši srbski tovariši sami.

Iz nekega mesta v Vojvodini je prišel delegat na kongres, a je še le tam izvedel, da nima pravzaprav niti pravice prisostvovati zborovanju, ker njegova organizacija še nikoli ni plačala Savezu kakega prispevka. Tega delegata smo vprašali, kako izgleda njegovo društvo. Dobili smo odgovor, da to društvo ni nikjer včlanjeno. Pobira sicer nekako članarino, a denar porabi izključno za podporo svojih članov, ki jih je zadela kaka nesreča. V Beograd so ga poslali, da bi na kongresu interpeliral zaradi služiteljskih oblek in čevljev, kar mu je pa bilo onemogočeno, ker ni bil član Saveza. Naprosil je nas, da bi to nalogo namesto njega izvršili, kar smo mu radi obljubili. Nek drugi delegat nas je naprosil, da bi zahtevali izenačenje nočnih pristojbin. Tudi temu smo obljubili, da bomo njegovi želji ustregli. Ni nam pa bilo treba zaradi tega oglašiti se k besedi, ker so zaradi oblek in nočnih doklad interpelirali drugi. Delegat naše Zveze ni dobil v Ljubljani nobenega naročila in nobenega navodila, kar je gotovo jako čudno. Naši člani menda niso v tako srečnem položaju, da bi ne imeli nobenih zahtev, bolj verjetno je, da so vodstva posameznih društev pozabila sporočiti delegatu zahteve svojih članov.

Delegat Zveze tudi ni odgovoril tovarišu Tavzesu, ki je v svojem govoru omenil, da so maturanti in računarji izstopili iz Zveze, ker so zapazili, da imajo lastne zahteve, ki jih drugi ne podpirajo, kakor: da se vpoštevajo šolska naobrazba, ne ukine »stečenih prava« ter uvažuje strokovne izpite. Naštete tri točke imajo namreč v svojem programu vsa v zvezi včlanjena društva, kar je gotovo vedel tudi tovariš Tavzes. Gotovo mu je bilo znano, da na pri-

mer društvo prometnih uradnikov, čigar člani so doslej z maturanti v isti kategoriji v prvi vrsti zahteva, da se vpoštevajo njihove pridobljene pravice in strokovni izpiti, ker le na ta način ostanejo člani tega društva v kategoriji, v kateri so danes. Na ta govor tov. Tavzesa ni delegat Zveze odgovoril, ker so mu drugi odsvetovali, češ da ni umestno na kongresu razlagati naših razprtij.

Še nekaj nas je močno motilo na kongresu, da se namreč delegate vedno gleda skoz narodnostna očala — in tako se pripeti, da imamo slovenačke, hrvatske in črnogorske delegate. V organizaciji ne poznamo ne narodnosti, ne strankine pripadnosti. Delegati torej niso iz Slovenačke ali Črne gore, ampak od direkcije Ljubljane, oziroma Cetinje.

Dan po kongresu smo se zglašili pri različnih referentih poštne ministristva, ki so nas sprejeli jako ljubeznivo. Za te posete smo hoteli dobiti dovoljenje pri g. generalnem direktorju Dimitrijeviću. Prijavili smo se ter bili takoj sprejeti. »Dovolite, gospod generalni, da se vam kot delegati Zveze iz Ljubljane poklonimo ter Vas prosimo za dovoljenje, da smemo v posameznih oddeljenjih ministristva intervenirati«. Po teh besedah smo hoteli oditi, toda g. generalni nas je zadržal in ponudil sedeže. Vsedel se je nam nasproti. Cigarete nam ni ponudil, kar pomeni pri g. Dimitrijeviću: sprejeti ste nemilostno. Nato je vprašal, kdo zastopa društvo maturantov. Povedali smo mu, da je to društvo izstopilo iz Zveze, kar mu je bilo že znano. Gospod generalni direktor je govoril dobre četrte ure nekako tako: »Znano vam je gotovo, kako dragi so mi bili Slovenci. Ugodil sem vsaki njihovi želji, ako mi je bilo le količkaj mogoče. Napredovanja so se izvršila v Sloveniji preje kakor v drugih pokrajinah, kar je povzročalo zavist. Tudi od zgoraj so to zapazili ter mi očitali, kaj imam s Slovenci. Odgovoril sem, naj pušče to, »protežiram jih, jer su pouzdani ljudi«. Rad se spominjam mojega obiska v Ljubljani. Sprejet sem bil nad gostoljubnostjo i topio sam se radošče. Letos bi moral iti na oddih v Rogaško Slatino, pa ne grem, ker ne maram potovati preko Slovenije. Kakor ste mi bili preje prvi od zgoraj, tako ste mi danes zadnji od zdolaj.«

Poslušali smo radovedno in nismo mogli uginiti, kam meri g. generalni. Rešitev uganke nam je dal sam v nadaljnjem govoru:

»Zadnjič je bil v Beogradu kongres in na tem kongresu je govoril Slovenec in sicer poštar z a š t r a j k. Dobro! A povem vam, da je država močnejša kakor ste vi. Država bo ostala, a oni, ki se bodo udeležili takega pokreta, bodo ležali tam.« Pri tem je pokazal z roko k peči. »Mi državni nastavljenici ne delamo samo za žepe, ampak tudi za čast. Kot generalni direktor z ženo in eno hčerko dobivam mesečno samo

2400 Din, kar je gotovo veliko premala odškodnina za odgovornosti polno službo. Toda mi ne delamo samo za denar.«

Povedali smo g. generalnemu, da se v Sloveniji res nekaj kuha, a to le zaradi tega, ker so postale življenske razmere neznosne. Pokret ni političen, ker se ga udeležujejo pripadniki vseh strank. Ako bi se poštarij pokreta ne udeleževali, bi prišlo vseeno do izbruha, ker se je draginja iz Beograda preselila v Ljubljano. Pri nas so vsa živila veliko dražja kakor v Beogradu. Dokaz temu je to, da izvažajo živila iz Beograda v Ljubljano, kar se vsekakor mora izplačati. Obljubili smo g. generalnemu, da bomo sporočili našim članom vse, kar smo čuli iz njegovih ust. Tovariš Jakše je še omenil, da ima ljubljanska direkcija še privremenih poštarjev s petimi leti službe, ki bi že vendar morali biti imenovani za poštarje. Nato nas je g. generalni prav hitro odslovil brez vsakih obljub.

Gospodarski in stanovski del.

TOMA JOVANOVIČ V NASI SREDI.

V ponedeljek 6. tm. na vse zgodaj se je nenadoma pojavil pri Zvezi poštne organizacije predsednik Centralnega poštne saveza g. Toma Jovanovič iz Beograda. Prišel je popolnoma nepričakovano. Svoj prihod je sicer še iz Beograda pismeno prijavil, toda pismo je bilo Zvezi dostavljeno eno uro po njegovem dohodu. Še posebno nerodno je bilo, da je Zvezin predsednik odpotoval ravno prejšnjega dne na dopust, od koder smo ga morali telefonično nazaj pozvati. Ravno tako nismo mogli pravočasno obvestiti ljubljanskih članov, da se mudri centralni predsednik v Ljubljani ter da naj pridejo poslušat njegova izvajanja, ki jih bo predaval popoldne.

Kolikor je manjkalo na vseh zunanjih okoliščinah, toliko bolj smo ga skušali prisrčno sprejeti ter mu krajšati kratko bivanje v Ljubljani. Predsednik Toma Jovanovič se mudi namreč na poročevalnem potovanju, da obvesti posamezne pokrajine o poteku V. poštne kongresa ter o stališču, ki ga zavzema Savez napram novi službeni pragmatiki. V nedeljo je imel zborovanje v Zagrebu, v ponedeljek pa v Ljubljani, od koder se je še istega dne vrnil v Beograd.

Tukaj hočemo podati le glavne misli iz njegovega govora, ki ga je imel na ljubljanskem sestanku v Virantovi hiši. Če ne zanimanje, vsaj uljudnost je zahtevala, da se udeležje tega sestanka vsi službe in najnih opravkov prosti uslužbenci poštne, telegrafske in telefonske stroke iz Ljubljane. Na žalost in v sramoto pa moramo povedati, da je prišlo na sestanek le 2 ducata tovarišev, še ti skoro vsi od direkcije. Kdo in kakšni ozirji so temu vzrok, ne bomo tu raziskovali, pripomnimo le, da tajnik Zveze ni mogel nikogar obvestiti, ker je moral spremljati Tomo Jovanoviča, pač pa je naprosil drugega gospoda, da sigurno obvesti ljubljanske pošte o uri in kraju sestanka.

Tukaj hočemo podati samo v obrisu izvajanja Savezovega predsednika g. Tome Jovanoviča in na kratko potek sestanka.

Toma Jovanovič je na dolgo govoril o razmerju poštne osebe do tovarišev v drugih slovanskih državah in o našem končnem cilju — o vseslovanski poštne zvezi. Nato je prešel na domače razmere ter izvajal: Ni dobro, da se deli poštne, telegrafske in telefonske stroke v toliko organizacij. Ta razcepljenost je zlasti neprijetno učinkovala na zadnjem poštne kongresu, ko sta bili zastopani iz Zagreba 2 organizaciji, iz Slovenije pa kar 3 organizacije. Zlasti Sloveni-

ja, ki ima brezdvomno največje organizatorične zmožnosti, se je do sedaj vedno odlikovala po enotnosti in slogi. Na vseh dosedanjih kongresih je bila zastopana iz Slovenije samo Zveza kot taka. Zdaj je prišlo do obžalovanja vrednega razcepa, da so posamezne kategorije izstopile iz Zveze. Če se hočemo ločiti po šolski izobrazbi ali po poslu, katerega kdo opravlja, imamo lahko 20 organizacij. To pa nikakor ne more biti dobro in koristno, kajti taka organizacija ne bo nikoli čvrsta, ravno ker ni enotna. Naš prvi cilj je, da se združimo, šele združeni moremo zasledovati druge, višje cilje.

Dalje opisuje predsednik razvoj Saveza od ujedinjenja sem, početke in sedanjo sliko poštne doma ter upoštevanja vredni faktor, katerega so si postavili z lastno zadruho.

Omeni tudi akcijski odbor, kateremu na čelo je bil on izvoljen. Ko je bilo treba podpisati znano resolucijo akcijskega odbora ter jo predložiti vladi, posameznim ministrom in parlamentarnim klubom, se ni našel nihče, ki bi dal svoj podpis pod to resolucijo ter jo nesel ministrskemu predsedniku. Predsednik Saveza je bil tisti, ki ni poznal strahu ter se je postavil na čelo cele akcije. Res da ni prišla ta akcija posebnih uspehov, uzakonitev službene pragmatike je pa vsekakor požurila.

Nova službena pragmatika ima sicer svoje dobre strani, po drugi strani pa tudi toliko praznin in krivic, da je mi ne moremo sprejeti. Na vsak način mora dobiti poštne osebe svoj specialni zakon, svojo lastno službena pragmatiko. Železničarji, sodniki, profesorji in učitelji imajo posebne pragmatike, zakaj bi ne zahtevali i poštarij zase svojega posebnega zakona. Poštne, telegrafsko in telefonsko osebo dela tako težavno in odgovorno službo, da se nikakor ne more in ne sme uvrstiti med ostale državne uslužbenice. Železničarji bodo dosegli z lastno pragmatiko 25letno službeno dobo, med tem ko bi morali mi služiti po splošnem zakonu 35 let. Kakšna krivica, če pomislimo, da doseže železniški sprevodnik, ki hodi od vagona do vagona in ščiplate karte, že po 25 letih polno službeno dobo, med tem, ko se vozi v istem vlaku naš ambulancar - uradnik, poduradnik, sluga — ki dela naporno celo pot, vozi seboj milijone vrednosti, za katere je odgovoren, vlačí vreče in pakete itd., pa mora služiti 30 let, da ima pravico do polne pokojnine. Uslužbenci naše stroke delajo po 200 do 220 ur na mesec, med tem ko ostali uslužbenci — razen železničarjev — komaj po 150 ur, profesorji celo samo 60 do 80 ur. Naši ljudje delajo tudi težke in naporene nočne službe. Kako moremo po vsem tem mi kdaj pristati na to, da se zadovoljimo s splošnim zakonom, ki velja za vse državne uradnike. Tudi pri poduradnikih in slugah velja isto. Naši služabniki opravljajo težko in odgovorno službo, n. pr. denarni pismonoše, sprevodniki ambulanc, peronski uslužbenci itd. Kje se morejo meriti ti s služabniki drugih resortov, kjer obstoji njihovo glavno delo v donašanju kave in cigaret uradnikom.

Zato stoji Savez odločno na stališču, da se mora za poštne stroko izdelati v najkrajšem času posebna službena pragmatika ter da se mora ozirati v prvi vrsti na strokovno znanje. Osebo, ki se bo ob sprejetju pragmatike že zateklo v ptt. službo, naj se porazdeli tako, da pridejo juristi v I. kategorijo, vse drugo strokovno osebo uradniškega čina pa v II. kategorijo. Tak načrt je Savez že izdelal, g. gen. direktor pa mu je obljubil, da ga bo predložil poštne svetu s priporočilom.

Janežič (predsednik Maturantskega društva) je proti specialni pragmatiki za poštne osebo, češ da bi se s tem stvar samo

zavlekla. Boljše je držati to pragmatiko nego loviti novo. Vprašanje za poštne stroko naj se reši s pravilnikom. Maturanti so tudi zoper to, da bi bilo strokovno znanje merilo, v katero kategorijo kdo pride. Glavno je šolska izobrazba, po šolski izobrazbi jim je že s splošnim zakonom zajamčena II. kategorija in to hočejo na vsak način imeti. Da bi pa prišlo vse poštne uradništvo v II. kategorijo, se mu zdi že iz finančnih ozirrov nemogoče.

Tomo Jovanovič: Mi zahtevamo poseben zakon, katerega more samo parlament z drugim zakonom izpremeniti. Pravilnik pa lahko izpremeni vsak referent, kadar se mu zljubi. Važno je tudi to, da zahtevamo mi samo 30letno službeno dobo, kar pa more priznati samo zakon, ne pa pravilnik. Ne more razumeti, kako se more najti poštne uslužbenec, ki je proti svoji lastni pragmatiki. Sploh pa je to kardinalna zahteva Saveza, katero so podprle tudi druge pokrajine. To točko je stavil tudi V. poštne kongres na prvo mesto resolucije, ki je bila soglasno sprejeta. Egoizem je, če zahtevajo nekatere organizacije, katerih člani imajo višjo šolsko izobrazbo, da bi drugi tovariši, ki imajo strokovno izobrazbo, ne mogli priti v njihovo kategorijo. To ni niti lepo, niti kolegialno in Savez teh stremljenj ne bo podpiral.

Po različnih interpelacijah, ki so jih stavili zastopniki poduradnikov in slug radi službene obleke in napredovanja, je zaključil predsednik Zveze tov. Urbančič sestanek, poudarjajoč, da stoji Zveza v vseh zahtevah odločno na strani Saveza. Ravno v tem dejstvu pa se kaže velika nedoslednost tistih organizacij, ki so izstopile iz Zveze, pa stopile istočasno v Savez, kajti Zveza dela točno po inicijativah Saveza. Zato mora biti vsakomur jasno, da niso vodili teh društev pri izstopu stvarni razlogi, nego drugi, ki bi v organizacijskem življenju ne smeli biti merodajni.

Joja:

Službena pragmatika.

Čudna so pota božja! Tri leta smo čakali na enotni zakon o uradnikih in služabnikih civilnega reda, na takozvano službena pragmatiko. Čakali smo jo ko Mesijo. Tisočkrat in tisočkrat je bila ta beseda v ustih tisočkerih. Nekateri so pričakovali z njo izboljšanja materialnega stanja, drugi so videli v njej korekturo krivic, ki jih je zadala ali Avstrija ali vojna ali poprevratna doba. Marsikom pa se je svetila ta beseda kot zasluženi, mirni in brezskrbni počitek po 30, 35 ali še večletnem delu.

Ta tako dolgo pričakovana beseda je 24. julija t. l. s prejetjem zakona v narodni skupščini in 6. avgusta t. l. s sankcioniranjem kralja meso postala. Žal, da to meso ni prave vrste. No, pa državni uslužbenci smo se zadnja leta že tako privadili vsem različnim dobrotam tretje ali še slabše vrste, da bomo nema- ra tudi to pragmatiko prenesli.

Kakšna ironija usode! Tako težko smo čakali na uzakonitev pragmatike. Časih smo mislili, da bo ta dan, ko bo zakon v skupščini sprejet, naš največji praznik. Skoro da smo že mislili na topiče, ki bi naznanjali vsem ta veliki dan, kakor ob sprejetju ustave. Zdaj je pa odmevala kletev in zabavljanja, ko se je zoznalo, da je narodna skupščina z večino glasov uzakonila vladni načrt službene pragmatike. Že samo to dejstvo priča, kako izvrsten in moderen mora biti ta zakon.

Priznati moram, da ga ne poznam v podrobnostih. Brez dvoma je, da ima dosti dobrih, sončnih strani, toda mi slutimo za enkrat samo težo in nevarnosti, ki nam prete z nekaterimi člani, ki jih obsega ta zakon.

Ta zakon vsebuje namreč nekatere določbe, kakršnih pač ne pozna nobena evropska država. Odlično skrpučalo tvori zlasti prehodna določila, katera je vrnila vladna večina v zadnjem trenutku naravnost zahrbtno.

Ali je ustava kraljevine Srbov, Hrvatov in Slovencev dobra ali slaba, moderna ali reakcionarna, v to se kot državni uradniki ne moremo spuščati. Dejstvo pa je, da mora biti za vsakega državljanu ustava prvi in najvišji zakon. Mi pa smo doživeli, da se nam z ustavo zajamčene pravice z drugim zakonom, s službeno pragmatiko, kratijo. Drugi državljani imajo po ustavi pravico, da svobodno mislijo in svoje misli o tem ali onem — pa tudi o državnih oblikah — svobodno izražajo. Državni uslužbenec tega ne sme, to se pravi, po ustavi bi sicer smel, toda po zakonu o službeni pragmatiki mu je to zabranjeno. Če pa državni uslužbenec take svoje misli vendar »izpoljava«, ne pride ne pred sodišče, ne pred disciplinarno komisijo, nego enostavno preneha biti državni uslužbenec.

Končna določila službene pragmatike, takozvana prehodna določila, so vreden zaključek celega zakona — finis coronat opus. Z dnem, ko stopi kragmatika v veljavo, izgube vsi državni uradniki za tri leta stalnost, to se pravi, vsi postanemo za tri leta provizorčni. Ali si že 10 let stalen ali 20, to je vse eno, na stara leta postaneš zopet »privremeni poštar«.

Torej gremo ritenski, nazadujemo? Seveda, moj dragi, kaj še nisi vedel tega? Povsod, v vseh stvareh in dosledno nazadujemo. To je potrebno za popolno ujedinjenje. Če Bog da in sreča junaška, čez 10 let boš že objemal zadnega Arnava kot rodnega brata po srcu in kulturi.

Če vse to preudarimo, res ne razumem, zakaj bi se mi branili posebnega zakona o službeni pragmatiki za poštno, telegrafsko in telefonsko stroko. Naša služba se tako razlikuje i po težavnosti i po odgovornosti od drugih strok državnega aparata, da moramo vsekakor zahtevati za našo specialno službo specialnega zakona. Po večini se bodo itak vnesla določila iz splošnega zakona, zahtevati pa moramo, da se izpremeni v poštne zakon določba o službeni dobi. Sigurno je, da če dobimo svojo lastno pragmatiko, da bo veljala za ptt. osobje 30letna službena doba, med tem ko je določena po splošnem zakonu na 35 let. Brez dvoma je tudi, da se bodo dale doseči s posebnim zakonom še druge dobrine, kolikor toliko višje plače, hitrejša napredovanja, vzorne ugodnosti, posebne doklade za izredne panoge ptt. službe itd.

Še neki drugi moment govori za to, da se priključimo tudi Slovenci borbi za specialno poštne pragmatiko. Centralni savez in srbski tovariši stoje odločno na tej zahtevi. Ta točka je bila središče, okoli katerega je potekal V. poštni kongres v Beogradu. Srbski tovariši vedo, da utegnejo z lastno pragmatiko samo pridobiti, ničesar pa izgubiti. Zato tudi nam ne preostane druga pot, nego da se krepko naslonimo na Savez in tovariše v Srbiji. Moramo so danes različni pomisleki proti posebnemu zakonu, pa uverjen sem, da bo nam to samo v dobro.

Poročilo Saveza ptt. službenika Zvezi poštne organizacij.

Na razne interpelacije in vprašanja, ki so jih stavili zastopniki organizacij predsedniku Saveza g. T. Jovanoviću na sestanku dne 6. t. m. v Ljubljani, nam je poslal Savez tole poročilo: Savez ptt. službenika obvešča Zvezo o korakih, katere je

napravil predsednik Saveza pri nadležnih faktorjih poštnega ministrstva na pritožbe, ki so mu bile podane na sestanku dne 6. t. m. v Ljubljani.

Po izjavi načelnika ekonomskega odeljenja je poslalo ministrstvo direktorju julija meseca 1922. leta 735 garnitur letnih oblek za služitelje in poduradnike.

Od druge nabavke zimске obleke za leto 1922/23, ki je bila ljubljanski direktorji dodeljena, je bil en del poslan direktorji to pomlad, a drugi del prejme direktorja do 15. septembra t. l.

Za zimsko obleko za leto 1923/24 je naročilo ministrstvo 6500 metrov dobrega blaga. Ministrstvo je vzelo v obzir zahtevo ljubljanske direktorje za 624 garnitur oblek, katera se bo razposlala najkasneje do novembra t. l.

Obleko, ki je v tovarni v Novem Sadu zgorela, bodo uslužbenci naknadno dobili.

Kar se tiče nočne nagrade za pošto, se bo energično zavzel načelnik poštne odeljenja, da se v najkrajšem času izenačijo z nočnino v brzojavni službi.

Savez dela na tem, da se vsi poštne uradniki uvrste v II. kategorijo in to zahtevo podpirajo vsi glavni faktorji v ministrstvu. Na tej osnovi je izdelana uredba in poslana ministrstvu za izenačenje zakona.

Do sedaj se niso mogli sluge in poduradniki prevesti po pravilniku o neukaznem osebnju, ker ni bil za leto 1922/23 zasigiran potreben kredit. Po odobrenju budžeta za leto 1924. bo prejelo neukazno osobje vse poviške, ki so v pravilniku predvideni.

O vseh teh vprašanjih se je predsednik osebno informiral, o čemur se Zveza s tem obvešča.

Beograd, 14. avgusta 1923.

Savez ptt. službenika, Beograd.

Iz dobe kislih kumar.

Oživljanja mrtvih potom elektrike. Svoječasno so listi poročali o zanimivem slučaju na Holandskem, kjer je strela udarila v mrtvaški oder ter zopet oživila mrliča. Zdravniki, ki so preiskali ta slučaj, skušajo sedaj umetnim putem doseči isto in kakor poročajo listi, se je enemu že posrečilo oživeti mrtveca s pomočjo elektrike. Zdravnik je napeljal nekemu moškemu, ki je umrl vsled kapi, električni tok v srce in s tem dosegel, da je zopet oživel. Novo razkritje ima, kakor zatrjuje ta zdravnik, velikansko bodočnost; prepričan je, da se bo dalo čez nekaj let, ko bo ta nova znanost napredovala, obuditi znova vsakega mrliča.

Posledice stradanja. Velik glad v Rusiji je odkril tudi nove nenavadne pojave, ki jih povzroči dolgotrajno stradanje. Nek mladenič, star 18 let, ki je tehtal pred nastopom gladu 52 kg, je po enem mesecu stradanja tehtal 35 kg, po treh mesecih samo 15 kg, a po polletnem stradanju samo še 8 kg. Z izgubo na teži se je sorazmerno manjšalo tudi njegovo telo, tako da je po polletnem stradanju izgledal kakor eno leto star otrok. To pomanjkanje je vplivalo tudi na njegove duševne sposobnosti, pozabil je vse, kar je znal in postal je zopet otrok, jecljal je samo nekatere besede in tudi hoditi ni več znal. Za ta slučaj se je zainteresiral nek inozemec, vzela dečka k sebi ter ga začel redno hraniti; z mlekom in vzgajati in sedaj baje prav dobro napreduje in izgleda že, kakor da bi bil star tri leta — mogoče so zvedeli za ta recept pomanjkanja tudi že merodajni krogi v Jugoslaviji in da hočejo na ta na-

čin pomladiti državne nameščence. Ako se to posreči, potem ne bo nikomur treba iti v pokoj. Državni proračun bo prišel v ravnovesje, valuta bo zrastla, vsega bo dovolj in mi bomo zopet mladi!

Tajinstveni zdravnik. V Anglijo je dopel iz Amerike tamkajšnji zdravnik dr. James Raza, ki brez zdravil ozdravi vsako bolezen. Tako je ozdravil nekega hromca samo s tem, da ga je prijel za vrat in krepko stisnil. Nekega grbavca je enostavno položil na tla, ga pritisnil z eno roko za trebuh, z drugo pa za glavo in grbavec je postal raven. Nekega glušca je prijel za roko ter ga na to vprašal, kako se zove in glušec mu je odgovoril in sedaj zopet sliši; na isti način je ozdravil tudi mutca, ki zopet govori. Njegov skrivnostni način zdravljenja, katerega pa noče izdati, vzbuja velikansko senzacijo in preti prekreniti vso dosedanjo medicinsko znanost.

Razne vesti.

† Ivan Prijatelj. Dne 25. julija t. l. je umrl v svojem rojstnem kraju pisarniški pomočnik v pomožnem uradu poštnega ravnateljstva tov. Ivan Prijatelj. Rojen je bil 5. maja 1898. V letih 1916—1918 je bil v vojski, kjer je izgubil nogo ter si nakopal tudi kal zavrattne bolezni. Kot invalid je vstopil 1. septembra 1920 v poštne službo kot pisarniški pomočnik. Bil je priden, vester in prostrežljiv uradnik, blag človek. Ako bi imel količkaj udobno življenje, bi se nemara popravil ali vsaj podaljšal življenje še za nekaj let. Toda njegov službodajalec — država — mu je s tem, da ga je plačeval po 17 Din na dan, izkopal prezgodnji grob. Njegovo oslabljeno telo je potrebovalo zadostne in tečne hrane, te pa si je mogel privoščiti le prve dni v mesecu, ostalo dobo je naravnost stradal. Njegovi prejemki so mu dovoljevali samo po eno jed na dan. Zato ni čuda, da se je oklenila njegovega izmučenega in izčrpanega telesa jetika ter ga umorila — 25 letnega starca — Delodajalec, dobro izvaja svoj načrt, brzo hiti k svojemu cilju! Redukcija poštne uslužbenstva se bo izvršila brez naredb, brez ministrskih odlokov in brez paragrafov. Nobena številka »Poštne glasnika« ni več brez črnega križca. Smrt hodi med nami in kosi: na cesti omedlevajo naše žene, v pisarnah omagujejo naši tovariši, po zadoblih sobah umirajo naša izhira deca. Mi pa stojimo, buljimo in čakamo konca.

Izredni občni zbor. Ker se radi znanih dogodkov v zadnjem času mnogo članov Sekcije poštne, telegrafskih in čekovnih činovnikov ne strinja s sklepom predsedstva, in ker sta podpredsednik in en odbornik izstopila iz društvenega odbora, smatra predsedstvo podpisane sekcije za edin primerni in parlamentarni izhod — takojšnje sklicanje izrednega občnega zbora. Tukaj naj članstvo izbere tovariše, katerim zaupa, ter naj določi smer in način društvene taktike v bodoče. Geslo naj bo: voditelji pridejo in odidejo, društvo pa ostane! Dan in dnevni red občnega zbora bomo objavili prihodnjič. — Sekcija poštne, telegrafskih in čekovnih činovnikov.

Poziv društvenim članom! Opozarjamo vse tovariše že danes, da se naj prihodnjega sestanka v začetku septembra gotovo udeležite. Dan in kraj sestanka se bo naznanil pismeno. — Predsedstvo društva prometnih poštne uradnikov Ljubljana.

Na delo! Bliža se čas, ko bomo morali nastopiti z vso energijo pri izdelavi pravilnika k pragmatiki. Vsak tovariš naj dela za se ter stavi predloge na sestankih, ki se bodo v to svrhu vršili. Odbori sami ne zmorejo vsega!

Listnica uredništva.

Tovarišu iz Ljubljane. Prejeli Vaši dve notici. Ker pa nam niste povedali kdo ste, sta obe notici romali v koš. Na anonimne pisce se ne moremo zanesti.

Odgov. urednik Konrad Šegula, Ljubljana. Izdaja Zveza poštne organizacij za Slovenijo v Ljubljani.

Tiska »Narodna Tiskarna« v Ljubljani.

Razširjajte „POŠTNI GLASNIK“

Telefon št. 423. Telefon št. 426

Stavbeno podjetje

Ivan Ogrin, Grubarjevo nabrežje šte. 8
se priporoča za vsa stavbena dela. Cene solidne.
Točna postrežba (25)

R. RANZINGER

Centrala in skladišče

LJUBLJANA, Cesta na južno železnico
PODRUŽNICA JESENICE.

Podjetje za prevažanje blaga priv. južne železnice
carinska agentura, podjetje za prevažanje pohištva,
skladišče z direktno zvezo s tujem.

Naslov za brzojavke: RANZINGER LJUBLJANA.
Mednarodna spedijska p sarna.

Poljanska cesta št. 8. Ustanovljeno 1852.

Teod. Korn, Ljubljana

(preje Henrik Korn).

Krovec, stavbni, galanterijski in okrasni
klepar. Instalacija vodovodov.

Naprava strelodvodov. Kopalniške in klosetne naprave.
Izdelovanje posod iz pločevine za firnež, barvo, lak
in med vsake velikosti kakor tudi posod (škafle)
za konzerve. (11)

Manufakturna trgovina na veliko

Hedžet & Koritnik

Ljubljana

Franciškanika ul. 4.

Telefon int. 75. (70) Brzojavi: Hedžet.

Kožuhov'na in čepice
se dobe pri krznarju

Filip Bizjak

Gospodarska cesta 13. (Kolizej). (20)

PRIPOROCAMO PAPIRNO TRGOVINO

IVAN GAJŠEK

Ljubljana, Sv. Petra cesta 2,

ki ima vedno v zalogi vsakovrstne pisarniške in šolske
potrebščine, fini pisarni in drugi papir, trgovske in
poslovne knjige, bloke, razmnoževalne priprave, raz-
glednice v veliki izbi.

Aleksander Oblattrgovina čevljev
na debelo in drobno

Za poštne in železničarske
uslužbence 5% ceneje.

Centrala: Ljubljana, Sv. Petra c. 18.
Podružnica: Novi Sad, Vilsonov trg 2
(23)

Manufakturna veletrgovina

FELIKS URBANČ, LJUBLJANA

Sv. Petra cesta šte. 1

priporoča svojo veliko zalogo raznovrstnega blaga po
nizkih cenah. (22)

Josip Petelinc

Sv. Petra nasip 7.

priporoča najcenejši nakup potrebščin za krojače,
čevljarje in šivilje, modno blago, palice, tovarniška
zaloga najboljših šivalnih strojev „GRITZNER“ v vseh
opremah za obrt. Kayser, Adler za čevljarje in krojače

Ivan Bonač trgovina s papirjem
priporoča svoje
pisarniške potrebščine.

Kunstek & Pleterskitrgovina z manufakturno, modnim bla-
gom, usnjem in kožami

Ljubljana, Vodnikov trg 5. (24)

Neveste!

Zaloga pohištva, lastna tapetniška delavnica

Od navadne do najfineje opreme. Cene dnevne.

Brata Sever

Ljubljana, Gospodarska c. 13. (Kolizej).

Ivan Šiška

tovarna parket in parna žaga

Ljubljana, Metelkova ulica 4.

Prodaja tudi odpadke lesa od žage za kurjavo.

„Meraki“

Medic, Rakovc & Zanki

tovarna kemičnih in rudninskih barv in lakov
Centrala Ljubljana. Podružnica Maribor.

Skladišče: Novi Sad.

Ljubljana: Telefon 64. Brzojavi: MERAKL

Ljubljana: Poštni predal 120.

Emajlni laki. Pravi firnež. Barve za pode. Priznana
najboljša in zanesljiva kakovost barve za obleke, vse
vrste barv, suhe in oljate, mavce (Gips), mastenec
(Federweis), strojno olje, karbolinej, steklarski in mi-
zarski klej, pleskarski, slikarski in zidarški čopiči,
drugi v to stroko spadajoči predmeti. (18)

Vsakovrstno usnje in garantirani čevlji domačega
izdelka posebno štupacni za moške, ženske in otro-
ke, kakor tudi finejši iz boksa se dobe pri trvdki

GASPER MAHER

LJUBLJANA TRŽAŠKA C. 9.

(nasproti tobačne tovarne)

Postrežba točna in solidna!

„ORIENT“

družba z o. z.

tovarna oljnatih barv, lakov, firnežev in steklar-
skega klejaLJUBLJANA, SLOMSKOVA ULICA 19,
IN UDMAT PRI LJUBLJANI.

Prodajalna: Miklošičeva cesta 4

Zaloga kemičnih in rudninskih barv ter vseh
slikarskih in pleskarskih potrebščin.

: Ljubljanska kreditna banka :
v Ljubljani.

Ustanovljena 1900. Ustanovljena 1900.

Delniška glavica in rezenveni zakladi
ca K 150,000.000.—

Čekovni račun: šte. 10.509.

Brzojavni naslov: BANKA LJUBLJANA, Telefon št.
261 in 413.

Se priporoča za vse v bančno stroko spadajoče posle.

Obreduje vloge najugodnejše.

Prodaja srečke razredne loterije.

Podružnice: Brežice, Celje, Gorica, Kranj, Maribor,
Metkovič, Novi Sad, Ptuj, Sarajevo, Split, Trst.**Prometni zavod za premog**

d. d

v LJUBLJANI

prodaja

premog**slovenskih premogovnikov**

vseh kakovosti, v celih vagonih po originalnih cenah premogovnikov za domačo uporabo kakor tudi
za industrijska podjetja in razpečava na debelo

inozemski premog in koks vsake vrste in vsakega izvora ter
priporoča zlasti čehoslovaški in angleški koks za livarne
in domačo uporabo, kovaški premog, črni premog in brikete.

Naslov:

Prometni zavod za premog d. d. v Ljubljani

Miklošičeva c. 15/II.

LJUBLJANA
Mestni trg 5.**O. BERNATOVIC**Kontekcijska
trgovina